

holdt. Men Ombudsmanden kan ikke gå ind og snakke direkte med det enkelte barn og hjælpe det med at prøve at løse nogle konflikter eller tage nogle sager op ellers. Derfor mener vi, at der også skal være andre klagemuligheder end Ombudsmanden, hvor en instans kan gå mere ind i sagerne, end Ombudsmanden kan.

Vi har jo også på det sociale område f.eks. muligheder for sociale ankenævn. Vi har på andre områder andre klagemuligheder for voksne, som går videre end det, Ombudsmanden kan, og det synes vi at vi også skal se på at have for børnene.

Så er der spørgsmålet om, hvor stort problemet er i dag, hvilket også lidt var den debat, der var mellem fru Lone Dybkjær og hr. Per Ørum Jørgensen. Det håber jeg så vi også under udvalgsarbejdet kan få belyst bedre. Vi har lænet os en del op ad det, der er kommet fra de mange organisationer på området igennem flere år, både Børnerådet, Børnesagens Fællesråd og Dansk Ungdoms Fællesråd, som repræsenterer også alle de politiske ungdomsorganisationer, og en række andre organisationer, med hvilke vi også i forbindelse med det her beslutningsforslag har snakket og drøftet, hvad det er, de ser som problemer, og hvad det er, de ser der mangler. Vi håber også, at det kan indgå i det videre arbejde, at vi også prøver at inddrage organisationerne for at høre, hvordan det egentlig ser ud.

Så sagde hr. Per Ørum Jørgensen, at vi ikke skulle have en ny skrankeorganisation. Det er absolut ikke, fordi vi ønsker, at vi skal have nogen skranke nogen som helst steder. Vi forestiller os det stik modsatte af en skrankeorganisation, nemlig nogen, barnet kan ringe til, og som så kan komme ud og tage barnet i hånden der, hvor barnet er, i stedet for at det er barnet, der skal bevæge sig ind til en skranke langt væk. For det kan jo også være problemet.

Hr. Martin Henriksen sagde, at der med kommunalreformen lægges op til større konfliktmægling osv. Det er rigtigt, men vi ved faktisk endnu ikke, i hvilket omfang de, der skal lave konfliktmæglingen, de, der skal have samtaler med børnene, får mulighed for at rejse ud og tale med børnene. Det bliver lidt svært, hvis det kun er nogle ganske få steder i landet, børnene skal hen og tale med dem, der sidder ved skranke. Der vil vi altså derudover gerne have nogle muligheder for steder, hvor børn kan ringe hen og der så kommer nogen til børnene.

Kl. 14.55

Så skal jeg takke SF mange gange for støtten. Vi er ligesom SF optaget af at få implementeret FN's børnekonvention, og vi må så se, om det ikke nok skulle lykkes på et tidspunkt. Det er jo lykkedes på andre områder. Når vi bliver ved med at rejse debatten igen og igen, sker der fremskridt. Ligesom det på et tidspunkt efter mange års arbejde lykkedes at få fjernet revsesretten over for børn, kan vi forhåbentlig efterhånden komme så langt, at børns retsstilling også bliver anerkendt.

Mange tak for debatten. Jeg håber, vi får et konstruktivt udvalgsarbejde fremover.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 46:

Forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af kontrol med markedsføring af usunde føde- og drikkevarer til børn under 16 år.

Af Lone Møller (S) m.fl.

(Fremsat 30/3 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil gerne starte med at takke forslagsstillerne for de gode intentioner, der er med forslaget, og også for den her mulighed for, at vi tager en debat om, hvordan vi løser det problem, som netop dårlig ernæring og stigende overvægt ikke mindst blandt børn og unge er.

Jeg tror godt, vi kan blive enige om, at målet naturligvis er, at vi får vendt udviklingen og får

flere til at spise sundere, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at indbyde til et bredt politisk samarbejde her i Folketinget om hele vores ernæringspolitik. For det er vigtigt, at vi står sammen om at få vendt den negative udvikling med flere og flere overvægtige og i det hele taget får skabt en sundere livsstil.

Men regeringen er ikke enig i, at et dansk forbud og endda et isoleret dansk forbud mod markedsføring af usunde fødevarer til børn og unge under 16 år er den rette vej, og derfor må jeg afvise beslutningsforslaget.

Vi har allerede i dag en regulering af producenterne muligheder for at markedsføre deres produkter i markedsføringsloven. Fødevarerlov-givningen har også i dag en lang række regler vedrørende markedsføring, vildledning og mærkning, og disse regler har bl.a. til formål at sikre, at reklamer for fødevarer og mærkning og præsentation af fødevarer ikke vildleder forbrugerne til f.eks. at tro, at et produkt er mere sundt, end det i virkeligheden er.

Derudover har vi som sagt med markedsføringsloven mulighed for at gribe ind over for vildledende reklamer generelt, herunder naturligvis også vildledende reklamer for fødevarer. Markedsføringsloven stiller således krav om, at reklamer skal overholde god markedsførings-skik.

Markedsføringslovens regler er så suppleret af en vejledning fra Forbrugerombudsmanden om markedsføring over for børn og unge. Vejledningen omfatter bl.a. markedsføring af fødevarer i skoler og daginstitutioner.

Jeg skal da også gøre opmærksom på, at vi i øjeblikket er i gang med at planlægge en revision af markedsføringsloven, efter at et udvalg har udarbejdet en række forslag til ændring af markedsføringsloven. Der er det min hensigt ved fremsættelsen af det forslag også at fremsætte forslag om en generel skærpelse af reglerne for markedsføring over for børn og unge. Det er et lovforslag, der vil blive fremsat her til efteråret.

Endelig har vi en bekendtgørelse om radio- og tv-reklamer, hvoraf det bl.a. fremgår, at reklamer for chokolade, slik, læskedrikke, snacks og lignende ikke må angive, at de kan træde i stedet for et måltid.

Vi har altså allerede en række regler, som gør, at producenterne ikke har frit spil til at markedsføre deres produkter over for så vel børn og unge som naturligvis også i en vis udstrækning voksne.

Ud over de rammer, der er i lovgivningen, har vi producenterne egne principper for markedsføring, som skal medvirke til en ansvarlig markedsføring. Her for nylig offentliggjorde Bryggeriforeningen sine principper for markedsføring over for børn og unge af læskedrikke, som foreningens medlemmer har forpligtet sig til at følge.

Et af principperne er, at man ikke vil markedsføre direkte over for børn under teenagealderen, og et andet er, at man gennem sin markedsføring ikke vil opfordre til overdrevent forbrug.

Kl. 15.00

Jeg synes, det er helt rigtigt set af Bryggeriforeningen, at det ikke er ansvarligt, at man som producent forsøger at påvirke børn til at spise og drikke fødevarer, som ikke hører hjemme i en hverdagskost. Men jeg mener også, det er vigtigt, at man ser på sin markedsføring over for unge, som ikke er børn, men er lidt ældre, så de ikke bryder sig om at blive kaldt for børn, og for så vidt også markedsføringen over for voksne.

Man kan jo altid diskutere, om branchens principper er tilstrækkelige, og det har naturligvis også stor betydning, hvordan de udmønter deres principper. Jeg mener under alle omstændigheder, at Bryggeriforeningens principper er et skridt i den rigtige retning, men jeg vil også gerne opfordre til, at man går et skridt videre, f.eks. ved at sodavandsproducenterne helt tydeligt gør opmærksom på, hvor meget sukker der egentlig er tilsat.

Med det store fokus, der er på overvægt i Danmark, så tror jeg ikke, at producenterne er i tvivl om, at bolden ligger hos dem. Det gælder også i EU, hvor EU's kommissær for sundhed og forbrugerbeskyttelse, Markos Kyprianou, har udtalt, at hvis ikke industrien leverer tilfredsstillende resultater i forhold til en mere afdæmpet markedsføring inden begyndelsen af 2006, vil der blive taget initiativer til en EU-lovgivning på området.

Derfor tror jeg også, at vi i den nærmeste fremtid vil se endnu flere eksempler på selvregulering fra branchens side. Det Fede Topmøde, sådan hed det, der blev arrangeret af fødevarerindustrien for nylig, viste også, at producenter har en vilje til at diskutere problemet, og at de også selv ønsker at være en del af løsningen.

Selvregulering fra branchens side er altså efter min opfattelse klart at foretrække frem for forbud. Jeg tror, at selvregulering og selvjustits i brancherne er mere effektivt end forbud. Selvju-

stits betyder jo, at producenterne også vil være mere motiverede for at overholde de retningslinjer, som de selv har været med til at fastlægge. Det er en god proces for producenterne at tænke over og formulere, hvordan man selv kan medvirke til at løse problemet.

Som minister vil jeg lægge pres på at indgå i en dialog med producenterne og reklamebranchen for at få udformet principper overalt for en ansvarlig markedsføring af usunde fødevarer over for børn og unge.

Endelig er der jo så spørgsmålet om, hvorvidt et dansk forbud overhovedet vil have nogen effekt ud over den rent symbolmæssige. Det tror jeg ikke at det vil. Rigtig mange danske børn ser masser af fjernsyn på kanaler, som ikke er omfattet af de danske regler, fordi tv-stationer er placeret f.eks. i London. Derfor tror jeg ikke, at et dansk forbud vil virke. Reklamerne skal nok nå børnene alligevel, og markedsføringen flytter bare til lande, hvor vi slet ikke har styr på den.

Også i Sverige og Norge, hvor man har et forbud og har haft det i en del år, står man over for helt de samme problemer med stigende overvægt hos børn og unge, som vi har i Danmark. Det tyder på, at det ikke er den slags forbud, der er vejen frem. Det har i hvert fald ikke ført dem længere frem mod målet, end vi er i Danmark.

Så vil jeg tilføje, at det også vil være forbundet med betydelige vanskeligheder i praksis at forvalte et så omfattende forbud som det, der lægges op til i beslutningsforslaget – alene diskussionerne om, hvornår annoncer og markedsføring overhovedet er rettet mod børn og unge, og hvornår fødevarerne er usunde! Der er en lang række gråzoner, som vil give evindelige og langstrakte diskussioner, og som vil føre til en meget bureaukratisk sagsbehandling og gøre det hele ineffektivt og uklart.

Jeg synes også, at det i og for sig er en fascinerende tanke, Socialdemokratiet har om, at vi nu skal til at regulere internettet. Jeg synes, det er ambitiøst, må jeg sige, at man gør sig de tanker. Jeg ved ikke, om Socialdemokratiet har overvejet, om det nu også vil have sådan en helt udslettende effekt på markedsføringen, f.eks. amerikanske producenters markedsføring af morgenmadsprodukter, at vi nu her i Folketinget skulle vedtage et forbud mod, at figurer, som optræder i tilknytning til de pågældende produkter, ikke må optræde i figurer i spil på internettet, som man sidder ovre i Californien og udvikler.

Har Socialdemokraterne tænkt over, om det nu også vil have en lammende effekt på udviklingen af de spil, som man lægger ind på nettet fra sådanne producenters side, at vi har et isoleret dansk forbud mod det? Jeg tvivler lidt på det, men jeg synes da, det er ambitiøst og næsten imponerende, at Socialdemokratiet forestiller sig sådan at kunne regulere internettet gennem dansk lovgivning.

KI. 15.05

Som det fremgår, kan regeringen ikke støtte forslaget om et dansk forbud mod markedsføring over for børn. For mig at se skal vi give producenterne mulighed for at vise, om de selv ønsker at tage et ansvar. Hvis det mod forventning viser sig, at det ikke er tilfældet, så mener jeg, at den rigtige og mest effektive vej at gå er, at vi får en regulering på EU-niveau.

Derfor vil jeg også afvente Kommissionens opfølgning på den kraftige henstilling, som producenterne har fået, og såfremt der kommer et udspil fra EU på baggrund af, at effekterne ikke har været tilstrækkelige, vil jeg være positiv over for det. Herudover følger vi naturligvis forskningen på området, deltager aktivt i diskussionerne om børnereklamer i internationale fora, bl.a. i WHO.

Som sagt må vi afvise forslaget, men deltager meget gerne i en konstruktiv dialog med hele Folketinget om, hvordan vi ad andre veje kan nå den målsætning, som jeg tror vi alle sammen deler på det her område.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg vil sige tak for ministerens invitation.

Det, jeg gerne vil spørge om, er: Hvad får ministeren til at tro, at selvregulering frem for forbud på det her område virker? Nu har ministeren jo ikke siddet så længe i Folketinget, som jeg har, men vi har i rigtig, rigtig mange år forsøgt det ad den vej, fordi vi jo i Danmark har en opfattelse af, at det, der hedder aftaler, er bedre end forbud.

Men vi kan jo se, at det rent faktisk ikke går bedre. Det kan godt være, at der på nogle områder er en nedgang i antal reklamer. Dem har vi så bare overført til de skjulte reklamer. Mener ministeren ikke, at det er bekymrende, når der bliver brugt et millionbeløb på målrettede børnereklamer for netop usunde fødevarer?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jo, det mener jeg da. Det er jo derfor, at vi gør os en lang række overvejelser om, hvordan vi kan dæmpe den markedsføring, så børnene ikke spiser så meget sukker og drikker så meget sukkerholdigt, som de gør.

Jeg mener da, at det er et problem, men jeg mener ikke, at det er noget, vi kan lovgive og forbyde os ud af gennem isolerede danske forbud. Jeg mener, at selvjustits og selvregulering virker bedre, for så tager producenterne selv et medansvar og et ejerskab til de restriktioner, og så har de bedre mulighed for indbyrdes at sikre sig, at alle overholder spillereglerne.

Derfor tror jeg, at det vil være mere effektivt, end at vi skal forsøge at administrere en lovgivning, som jo under alle omstændigheder vil være meget uklar. For igen, der er en lang række definitioner, som det vil være vanskeligt at forvalte i praksis.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Mener ministeren, at det ikke sådan er helt rigtigt, når regeringen siger, at den vil være foregangsland på rigtig mange områder, herunder også på ernæringsområdet, og at det ville være en god ting, hvis Danmark kunne gå foran EU frem for at afvente, at man der bliver enige? Der er jo ikke, så vidt jeg ved, og det vil jeg gerne bede ministeren om at bekræfte, noget til hinder for, at vi i Danmark kan indføre et reklameforbud, vel vidende at vi ikke rammer alle tv-kanalerne. Synes ministeren ikke, at det kunne være hensigtsmæssigt, at vi gik foran?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Vi vil da gerne være et foregangsland, men det skal jo være på en god måde. Regeringen ønsker ikke at bidrage til, at vi er foregangsland i den forstand, at vi er det land i Den Europæiske Union, der har flest forbud og restriktioner, slet ikke, hvis det er forbud og restriktioner, som er fuldstændig uden værdi og umulige at forvalte, og som er bureaukratiske.

Vi ønsker heller ikke at gøre os til grin i resten af verden ved at indføre en lovgivning, hvor vi påstår at kunne regulere internettet. Det er selvfølgelig ambitiøst, og man kunne godt sige, vi var et foregangsland ved at være det første land

i verden, der mener, at vi kan lave en lov om, hvad der må være på internettet. Men jeg tror ærlig talt mere, at det ville betyde, at vi ville blive til grin, end at vi ville vinde særlig meget respekt ved at foregive, at vi troede at kunne regulere internettet.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg må jo desværre konstatere, at ministeren ikke er så positiv på området her, men hvis ministeren sådan afviser den her vej, og det skal være ad frivillighedens vej, kunne man så ikke hjælpe det lidt på vej?

Kl. 15.10

Jeg er godt klar over, at skattestoppet står i vejen for alt. Det er religionen over alt. Men hvis vi nu lavede noget, der var neutralt i forhold til skattestoppet, og så sagde en afgift på usunde ting, en reduceret moms på sunde ting, altså sørgede for, at regnskabet går op, så vi ikke rørte ved det hellige skattestop, var det så ikke en måde at hjælpe det her på vej? Når ministeren faktisk giver det nogle pæne ord med på vejen og godt vil noget, så kunne man hjælpe på vej på den måde, hvad siger ministeren til det?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Men jeg må jo konstatere, at tingene går i ring for de socialistiske partier i det her Folketing, for det er altid forbud, restriktioner og større skatter, man kan finde på, og som man tror kan løse alle problemer, men det kan det altså ikke.

Vi har høje punktafgifter på visse usunde varer her i landet, og det er da fornuftigt nok, men der er jo nogle begrænsninger, for det nytter ikke noget, at vi lægger tårnhøje afgifter eller moms på visse varer, hvis det så bare betyder, at grænsehandelen stiger, sådan at det eneste, der har ændret sig, er, at varerne bliver købt syd for den danske grænse i stedet for i danske butikker. Så enkel er verden jo ikke, må jeg fortælle hr. Poul Henrik Hedeboe.

Derudover vil jeg sige, at regeringen ikke har nogen som helst intentioner om at indføre differentieret moms. Skulle regnestykket i øvrigt gå lige op provenumæssigt i forbindelse med, at vi fik differentieret moms, ville vi jo opleve at komme ud i nogle gevaldige diskussioner, for hvad er det så for nogle varer, der skal have en lav moms, og hvilke varer skal have en høj moms? Det ville også være bureaukratiske og komplice-

ret, og jeg tror i øvrigt ikke, at det ville betyde, at der var nogen, der spiste mindre slik eller drak færre sodavand af den grund.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg tror sagtens, at hvis ministeren og jeg fra SF satte os sammen og sagde, at nu vil vi godt finde ti klare eksempler på nogle sunde ting og ti kreative eksempler på nogle usunde ting, kunne vi kreativt sammen finde dem. Og så behøvede vi ikke snakke så meget om gråzoner, så kunne vi tage de helt oplagte ting.

Men det er jo sådan, at hvis ministeren ikke vil være med til at adfærdsregulere noget, er der en anden adfærdsregulator på banen, og det er jo lige præcis de frie markeds kræfter og reklamerne. Ministeren kan åbenbart bedre lide den adfærdsregulering end et samfundsansvar, hvor man overordnet kigger på, hvilken vej vi vil gå, hvad vi vil have i det her samfund.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil sige, at det, jeg egentlig synes er det vigtigste af det hele, er information og oplysning – ikke mindst til børn og unge – om, hvor meget sukker, man egentlig bør indtage. Så kan de jo sammenligne med, hvor meget sukker de egentlig indtager i forhold til, hvad de burde gøre. Altså en større bevidsthed hos de unge mennesker om behovet for at reducere forbruget af sukker er det vigtigste.

Det vigtigste er at gøre den enkelte borger og den enkelte familie robust over for alle de forsøg på at sælge dem noget, der ikke er særlig sundt. Vi bukker jo alle sammen under fra tid til anden. Det er ikke mere end få minutter siden, at fru Lone Møller tilbød mig sådan nogle sukkersøde bolsjer hernede, og uden at tænke over det tog jeg imod det og spiste det, og det smagte udmærket, tak for det. Men det viser altså bare, hvor effektiv markedsføringen var fra fru Lone Møllers side, selv om jeg er helt opmærksom på, at jeg ikke burde have gjort det. Så det virker. Der skal vi alle sammen prøve at være mere robuste til at stå imod den slags forsøg på at markedsføre usunde produkter. Det tror jeg er noget af det vigtigste.

Jeg har i øvrigt ikke afvist regulering. Jeg siger netop, at fører forsøgene på at få selvjustits indført i de brancher, der sælger de varer, ikke til

noget, er jeg enig med EU-kommissæren i, at vi nok skal se på at få nogle fælles EU-regler. Men det tror jeg også vil være mere effektivt end isoleret dansk enegang.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Nu er det jo faktisk sådan, at mange eksperter siger, at vi står med en decideret fedmeepidemi. Det er den største sundhedsstrussel mod danskerne er der også mange der siger om fedme. Så det er jo et meget alvorligt problem, vi står med her.

Jeg synes, det er bekymrende, at ministeren siger, at vi er til grin, hvis vi gennemfører den her regulering. Jeg vil gerne spørge, om ministeren mener, at nordmændene er til grin, og om ministeren mener, at svenskerne er til grin, fordi de har reguleret det her område.

Den anden ting, jeg gerne vil spørge ministeren om, er om information og oplysning. Jeg synes, at det er meget positivt med information og oplysning. Men hvis det skal batte noget i forhold til markedsføringen, så snakker vi om 400 mio. kr. på reklamer for drikkevarer og 120-130 mio. kr. på reklamer for slik alene. Er ministeren parat til at bruge over 500 mio. kr. på oplysning for at modsvare reklamerne?

Kl. 15.15

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Med hensyn til at være til grin var det nu specielt det meget ambitiøse forslag om, at man skal til at regulere internettet, som jeg henviste til. Det fremgår jo af det socialdemokratiske forslag, at de forestiller sig, at man kan regulere, hvad der er af spil på internettet, og hvilke figurer der optræder i spil på internettet.

Der gør jeg bare stiltfærdigt opmærksom på, at internettet altså er noget, der udvikles overalt i verden, og at jeg ikke tror, at en spiludvikler, som sidder i Hongkong, Californien eller New Delhi, hvor som helst i verden, vil være særlig forskrækket over, at det ser ud til, at der er et socialdemokratiske forslag om, at vi i den danske lovgivning skal have et forbud mod, at visse figurer optræder i spil på internettet. Jeg tror ikke, det gør det store indtryk, og derfor siger jeg, at jeg nærmere tror, at vi bliver lidt til grin i stedet for at vinde særlig meget respekt ved at være foregangsland på den måde.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Med hensyn til det med at være til grin og inter-
nettet synes jeg det er væsentligt at sige, at når
der er andre ting, som er alvorlige, når vi f.eks.
taler om børneporno på internettet, er vi jo alle
sammen enige om, at selv om det er internettet,
selv om det er meget vanskeligt at regulere, og
selv om det er en verden, som er svær at have
med at gøre, er vi parate til at prøve at gøre en
indsats. Det er faktisk også det, Socialdemokra-
tiet gerne vil her.

Vi ved jo, at markedsføring flyttes fra det ene
sted til det andet. Så er den i fjernsynet, men så
går den på internettet, hvis det er det, der virker.
Hvis ikke vi dog i det mindste har en målsæt-
ning om, at vi gerne vil prøve at gøre noget ved
det, har vi det ultraliberale samfund, hvor vi
overhovedet ikke prøver at regulere noget som
helst. Jeg mener ikke, vi skal opgive at regulere
på internettet på forhånd.

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål om, hvor-
vidt ministeren er parat til at bruge mere end
500 mio. kr. om året på information og oplys-
ning for at modsvare reklamebranchens reklame-
mer for slik og sukkerholdige drikkevarer.

(Kort bemærkning).

**Familie- og forbrugerministeren (Lars Bar-
foed):**

Nogle gange kan det være svært at svare, når
der bliver fyret tilstrækkelig mange spørgsmål
af. Der er jo en vis begrænset taletid til at svare
fornuftigt på spørgsmålene.

Men svaret er nej, jeg er ikke parat til at bræn-
de alle de penge af. Det tror jeg heller ikke er
nødvendigt. Jeg tror godt, man kan nå børn og
unge og få dem til at indse, at de skal passe på
og holde sig tilbage med, hvor meget sodavand
de drikker, uden at bruge så mange penge, som
reklamebranchen og producenterne bruger i øje-
blikket på den slags produkter. Jeg tror ikke, der
behøver at være lighed mellem beløbene for at
nå en effektivitet i det, vi gør.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg spørger mig selv, hvor langt ministeren over-
hovedet er indstillet på at gå, for jeg kan forstå,
at Det Konservative Folkeparti endnu ikke har
tilsluttet sig ideen om, at man skulle give en vej-
ledning til forældrene om, at børn maksimalt
skal have ½ l sodavand om ugen. Når selv det er
for indgribende for ministeren, kan jeg godt

komme i tvivl om, hvor langt ministeren over-
hovedet har lyst til at gå.

Men det var nu ikke det, der fik mig til at
trykke på knapperne. Det var mere det her med,
at ministeren siger, at vi bliver til grin. Jeg vil alt-
så også lige erindre ministeren om, at der rent
faktisk, for så vidt angår det medicinske områ-
de, er en række reguleringer af, hvad man kan,
og hvad man ikke kan på internettet, og det fun-
gerer i et fint samspil mellem industrien og lov-
givningen.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministe-
ren, om han ikke kunne forestille sig noget til-
svarende, altså at man i et samarbejde med in-
dustrien fik lavet noget, der ligner Nævnet for
Medicinsk Informationsmateriale, hvor der var
opbakning fra lovgivningen, men som dog trods
alt havde en effekt, hvor der kunne pålægges
bøder, såfremt der blev lavet informationsmate-
riale i strid med reglerne.

(Kort bemærkning).

**Familie- og forbrugerministeren (Lars Bar-
foed):**

Nu nytter det ikke noget, at man nævner noget,
og at man så siger, at det i øvrigt slet ikke var
det, man ville snakke om. Jeg bliver nødt til lige
at reflektere på det her med, at Det Konservative
Folkeparti endnu ikke har støttet tanken om en
begrænsning på en halv sodavand om ugen, el-
ler hvad det var.

Jeg tror, at vi politikere skal holde os lidt til-
bage med at vurdere politisk, hvad det er, der er
sundt at indtage i løbet af en uge. Det tror jeg vi
skal overlade til eksperterne. Hvor meget soda-
vand børn må drikke, tror jeg ikke er noget vi
skal vedtage i Folketinget. Men jeg synes faktisk,
at det er nyttigt, hvis det er sådan, at der er nog-
le klare tilkendegivelser fra Motions- og Ernæ-
ringsrådet, som vi nu nedsætter, og fra andre
eksperter, som i hvert fald kan give en indika-
tion af, hvor meget sukker det egentlig er for-
nuftigt at indtage i løbet af en uge. Det er da en
nyttig information.

Kl. 15.20

Kan vi få nogle klare retningslinjer for det,
ikke nogen lov, men altså et godt tip om at holde
sig inden for en bestemt grænse, synes jeg, det
ville være udmærket, men man indtager jo altså
andet end sodavand. Man indtager også kager
og søde bolsjer, og hvad ved jeg, og derfor er det
den samlede sukkermængde, vi skal interessere
os for, men det kombineret med en klar mærk-

ning på pakkerne om, hvor meget sukker der er, ville være en god idé.

Så synes jeg også, at det da ville være værdt at overveje, hvis man kunne få nogle retningslinjer aftalt med producenter, reklamefolk og andre i branchen om, hvilke grænser de skal holde sig inden for, når det gælder markedsføringen af usunde produkter især over for børn og unge. Så kan man da godt forestille sig, at det kunne blive understøttet på en eller anden måde af noget lovgivning. Det vil jeg ikke på forhånd afvise, hvis der er behov for det.

Men det afgørende for mig, er, at vi forsøger at få branchen til selv at aftale nogle spilleregler, for det tror jeg er mere effektivt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg har lidt et problem med den måde, ministeren diskuterer de her emner på, for jeg er sådan lidt i tvivl om, hvorvidt ministeren rigtig tager det her problem med fedme alvorligt. Vi har fået at vide, at man er et socialistisk parti, hvis man er tilhænger af det forslag, som Socialdemokraterne kommer med. Når jeg går på talerstolen, vil jeg meddele, at Det Radikale Venstre tilslutter sig forslaget, og jeg vil i hvert fald gerne betakke mig for, at Det Radikale Venstre kaldes et socialistisk parti.

Jeg vil også pointere over for ministeren, at det nu rent faktisk var formanden for Hjerteforeningen, som kom med den her anbefaling om ½ l sodavand om ugen og altså ikke en halv sodavand om ugen.

Så jeg vil gerne bede ministeren om i hvert fald lige at kommentere, hvorvidt han overhovedet tager det her problem med fedme og en fedmeepidemi blandt børn alvorligt.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det sidste spørgsmål skulle det jo næsten være overflødig at svare på, eftersom jeg ikke har bestilt andet her i de sidste mange minutter end at tale om, at jeg synes, det er et alvorligt problem, og at der skal gøres noget ved det på en lang række områder, og at jeg gerne vil støtte en EU-lovgivning om det, hvis det bliver nødvendigt på et tidspunkt. Så synes jeg, det er lidt underligt at spørge om, hvorvidt jeg tager problemet alvorligt.

Ellers kan fru Elisabeth Geday slå op i dagspressen. Jeg tror, at det første debattema, jeg

overhovedet rejste, da jeg blev minister, var, at vi skulle sørge for, at børnene fik noget mindre sodavand, og at det var urimeligt, at de kunne få sodavand og slik på skolerne. Så at påstå, at jeg ikke tager det alvorligt, er i hvert fald at gå meget langt. Jeg kan i hvert fald dokumentere, at det forholder sig lige modsat. Der er nok ikke meget, jeg tager mere alvorligt end netop den diskussion, men jeg tror bare ikke på sådan nogle forbud og restriktioner, som bare fører til bureaukrati.

Jeg har heller ikke sagt, at man er et socialistisk parti, fordi man støtter dette forslag. Jeg har bare sagt, at det er kendetegnende for de socialistiske partier, at de kun kan finde på forbud og bureaukratiske restriktioner og større skatter og afgifter, når de skal finde på at løse problemer. Det er altid det, vi hører fra den side. Men jeg kunne bestemt ikke drømme om at påstå, at Det Radikale Venstre skulle være et socialistisk parti.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til familie- og forbrugerministeren. Vi går straks i gang med ordførerne, fru Inge-Lene Ebdrup fra Venstre som den første.

Inge-Lene Ebdrup (V):

Da Venstres ordfører, fru Inger Støjberg, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Det er alt for formynderisk, sagde Ritt Bjerregaard i et interview til Børsen den 1. december 2003, da hun som Socialdemokraternes fødevarereordfører blev spurgt om sin holdning til Ernæringsrådets forslag om et forbud mod reklamer for usunde fødevarer.

Jeg vil dermed indledningsvis konstatere, at der er tale om en kovending fra, at den socialdemokratiske holdning til forbud for knap halvandet år siden var, at det var alt for formynderisk, til, at det nu er nødvendigt. Men det er selvfølgelig tilladt at skifte mening.

Jeg vil gerne understrege, at forslagsstillerne berører et meget alvorligt problem, som vi i Venstre finder det helt nødvendigt at imødegå. Vi vil derfor meget gerne indgå i arbejdet med at finde gode løsninger, som dæmper op for problemet, der er et af de største sundhedsmæssige problemer overhovedet.

Men løsningen findes ikke ved at forbyde reklamer for usunde føde- og drikkevarer for børn, selv om det umiddelbart kan lyde som en nem løsning, desværre bare lidt for nem, og i høj

grad er det symbolpolitik frem for reel problemløsning.

Der er mange grunde til, at det stillede forslag ikke er løsningen.

Der foregår allerede i dag en regulering og dermed en beskyttelse af børn, når det gælder reklamer. Det gælder reklamer, der omtales i dels markedsføringsloven, dels fødevarerloven.

Kl. 15.25

Derudover er det glædeligt at se, at der fra fødevarerindustriens side er en høj grad af selvtjusheds. Senest har Bryggeriforeningen meldt ud, at de ikke vil reklamere for deres produkter over for børn under teenagealderen.

Antallet af reklamer for børn på TV 2 om usunde fødevarer er da også faldet markant og er således omtrent halveret fra 2003 til 2004, hvor der blev vist henholdsvis godt 2.600 reklamer for usunde fødevarer rettet mod børn i 2003 og knap 1.600 i 2004.

En anden god grund til ikke at gennemføre forslaget er, at over halvdelen af det tv, som børn mellem 3 og 14 år ser, er fra udenlandske tv-kanaler, så effekten af beslutningsforslaget er under alle omstændigheder sat på under halv kraft.

Det er i øvrigt også sådan, at man i Norge og Sverige allerede har forbudt reklamer som dem, forslagsstillerne omtaler, men problemerne med overvægtige og usunde børn er ikke blevet mindre af den grund i vore to nabolande. Der er med andre ord ikke ret meget, der tyder på, at det er vejen frem.

Men det er ikke alene i tv, forslagsstillerne ønsker at forbyde reklamer for børn, det er også på internettet. Her kan vi vist alle blive enige om, at det er helt umuligt at sætte grænser for reklamen.

Sidst vil jeg anføre, at forslagsstillerne ikke har en klokkeklar definition af, hvad usunde føde- og drikkevarer til børn under 16 år er. Er en Magnum is, som et barn kan nyde, eller er det kun noget, en voksen kan nyde? Og hvordan og hvornår kan man reklamere for den? Venstre kan ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Fru Inge-Lene Ebdrup siger, at Venstre ikke ønsker at deltage i en symbolpolitik, men i en reel problemløsning. Derfor vil jeg da gerne spørge, om fru Inge-Lene Ebdrup kunne løfte sløret for,

hvad det så er for en reel problemløsning, Venstre ønsker at støtte. For der er ingen tvivl om, at vi kan se, at der bliver brugt mange, mange millioner i Danmark på reklamer for usunde børneprodukter, og det gør producenterne jo ikke for deres blå øjnes skyld.

Og så vil jeg spørge, om fru Inge-Lene Ebdrup ikke mener, at når Bryggeriforeningen nu melder ud, at de er meget positive, kunne det skyldes, at EU er på vej med nogle forbud.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil starte med det sidste og sige: Jo, det kan meget vel tænkes, at det er, fordi EU er i gang med en overvejelse om et forbud. Fuldstændig ligesom ministeren også gav udtryk for, er det også Venstres holdning, at hvis man skal løse de her problemer – problemer, som går ud over landegrænser qua den elektroniske udvikling – er det også på tværs af landegrænser, vi vil være med til at bakke op om forbud.

Hvis det viser sig, at man i EU-regi ikke kommer langt nok med den trussel, om man vil, men i hvert fald løftede pegefinger, man har givet over for producenterne, er vi også klar til at arbejde på EU-plan for et forbud.

Det fører mig så frem til det andet spørgsmål, som blev stillet, nemlig om, hvilke tiltag man fra Venstres side vil være med til at tage. Der har jeg så været omkring det ene med hensyn til at bakke op om en international løsning. Nu lyser den røde knap, men jeg kan lige skynde mig at sige, at det også gælder om at give rådgivning og om at være foregangsmand med hensyn til at vise og lære børn, hvad det så er for nogle fødevarer, der er sunde at spise.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Nu står vi over for en EU-afstemning, og vi berømmer jo i Danmark – det gør Socialdemokratiet også – og er tilhængere af et EU-samarbejde, men det er vel ikke sådan, at fru Inge-Lene Ebdrup mener, at alt, hvad der kommer fra EU, skal komme fra andre?

Kunne fru Inge-Lene Ebdrup ikke forestille sig, at Danmark var et af de lande, der pressede mest på i EU for at få gennemført nogle fælles regler? Og der vil jeg så gerne spørge, hvad fru Inge-Lene Ebdrops parti har gjort for at fremme netop det synspunkt i EU.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg skal ikke sige, at jeg er et orakel med hensyn til at vide alt, hvad der er foretaget i EU, og heller ikke fra Venstres EU-parlamentarikeres side, men jeg vil i hvert fald sige, at vi offentligt har sagt – også tidligere – at vi bakker meget op om den linje, som kommissæren på det her område har lagt, nemlig at man nu vil se, hvor langt man når ad den frivillige vej. Det princip hylder vi meget i Venstre.

Vi kan også allerede se, at der er taget skridt, f.eks. af Bryggeriforeningen, som også er blevet nævnt i ordførertalen, men vi er også klar til, om man så må sige, at sætte tommelskruerne på og lave en lovgivning på tværs af landegrænserne, hvis det viser sig, at producenterne ikke kan finde ud af at lave nogle etiske regler, som vi kan acceptere.

Kl. 15.30

Så vi vil gå meget langt, og vi vil også gerne være med til at gå i spidsen, men jeg synes, det er vigtigt, at vi nu giver producenterne muligheden for at vise, at de også selv kan lave etiske regler, hvilket f.eks. Bryggeriforeningen er gået foran med.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører har jeg forstået bliver fru Lene Hansen. Man har ønsket at dele taletiden, og det er naturligvis tilladt efter gældende regler. Velkommen på talerstolen til fru Lene Hansen.

Lene Hansen (S):

Tak. Det kan godt være, at det er lidt ualmindeligt, at en ordfører ikke vil bruge hele taletiden, men det er et væsentligt beslutningsforslag, vi har at gøre med her.

Ministeren var inde på sit store engagement og sin interesse for at få danskerne til at ændre adfærd, sådan at vi kan højne folkesundheden. Jeg vil så bare stilfærdigt spørge: Hvad er der så egentlig sket på området, siden ministeren tiltrådte?

Vi fremsætter her et beslutningsforslag, som vi håber vil være med til at fremme folkesundheden. Baggrunden for, at vi fremsætter det i dag, er et meget alvorligt problem, vi har i Danmark, men også i den vestlige verden i øvrigt: Børn og unge spiser alt for forkert og alt for fedt. Derfor har vi et stigende problem med fedme og overvægt blandt skolebørn herhjemme, blandt

børn og unge i øvrigt og i den vestlige verden i særdeleshed.

Vi ved, at problemet forstærkes på den måde, at overvægtige teenagere forbliver overvægtige som voksne, og derfor er det utrolig vigtigt, at børn tidligt får opbygget sunde og faste kostvaner og en glæde ved at bevæge sig. På den måde kan vi forhindre alvorlige sygdomme i at opstå senere i livet.

Indsatsen for at få udbredt kendskabet til sunde kostvaner forstyrres imidlertid i høj grad af en tiltagende mængde af reklamer for usunde føde- og drikkevarer, som direkte henvender sig til børn under 16 år.

Beslutningsforslaget, vi her fremsætter, skal ses som en håndsrækning til alle forældre, som vil lære deres børn at spise sundt.

Skeptikere vil selvfølgelig påstå, at børn ikke er modtagelige for reklamers påvirkning. Hvert år bruger industrien op til 130 mio. kr. alene på reklamer, der skal få børnene til at spise slik, så naturligvis virker de. Ellers ville professionelle erhvervsfolk ikke smide så mange penge ud på det.

I mange reklamer forsøger man også at sælge den usunde mad som noget sundt. Eksemplet med mælkesnitten, der ligger lige ved siden af mælken, er kendt, ligesom alle børn ved, at de får energi som en tiger ved at spise cornflakes.

Børn ser i dag mange flere reklamer i fjernsynet end for bare 4 år siden, og reklamer målrettet børn vises nu på hele sendefloden og ikke kun i tiden omkring børneprogrammerne. Så kan det da gerne være, som fru Inge-Lene Ebdrup nævnte det, at antallet er faldende, men når man så koncentrerer indsatsen en søndag formiddag fra kl. 6 til kl. 12, hvor man ved, at det fortrinsvis er børn, der sidder foran fjernsynet, tror jeg nok, at effekten måske endda er større, end hvad den har været for bare få år siden.

I andre lande har man, som vi har hørt det, indført begrænsede restriktioner. Norge og Sverige har indført forbud mod tv-reklamer rettet mod børn, og det ville de vel ikke gøre, hvis ikke det her blev opfattet som et alvorligt problem.

Jeg skal bare slutte med at sige, at jeg egentlig opfatter beslutningsforslaget som en forlængelse af regeringens sundhedspolitiske udspil »Sund hele livet«, hvor der netop lægges vægt på en øget fokusering på forebyggelse af overvægt, herunder en målrettet indsats over for børn og unge.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Hvad angår udenlandske erfaringer, viser det sig jo i Norge og Sverige, at selv om man har indført et forbud, er problemet med overvægtige børn og unge ikke formindsket. Hvis vi vender os mod den hjemlige front, er det sådan, at børn og unge har det samme sukkerindtag, som de havde for år tilbage, men vi ser en stigning i antallet af tykke børn og unge, og det skyldes så, at aktiviteten blandt børn og unge er gået ned. Det er bare sådan til oplysning.

Kl. 15.35

Søndag morgen ser min søn meget tegnefilm, men det foregår på Disney Channel og på TV 3, og der har vi jo ikke nogen mulighed for at lægge forbud på fra dansk side. Ville det ikke være mere formålstjenligt, at vi satte os sammen og begyndte at kigge på, hvordan vi øger børns aktivitetsniveau, når det øjensynlig er det, der er det største problem i relation til, at børn bliver tykkere og tykkere?

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Det er klart, at den meget stillesiden, som præger moderne børn i dag, skal vi selvfølgelig også tage ind som en faktor til belysning af problemet. Men det er ikke den væsentligste årsag, det er en af årsagerne. Den væsentligste årsag er den massive påvirkning, der finder sted via fødevarerbranchens målrettede reklame mod børn og unge.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg er glad for at høre, at Socialdemokraternes ordfører nu anerkender, at det er aktiviteten, det også er galt med. Så kunne jeg lidt retorisk spørge, hvad der skulle gøres, når nu et dansk forbud alene ikke ville virke. Det vil ikke engang kunne halvere mængden, for halvdelen af det tv, vi ser, kommer fra tv-kanaler, der bliver sendt fra andre steder end dansk grund. Det vil være umuligt at gå ind at afgøre, hvad der så er direkte rettet mod børn, så ville det kunne camoufleres i en voksenreklame og andet.

Men når nu man følger Socialdemokraternes tankegang om, at vi bare kan lovgive os ud af alverdens ting, er det så sådan, at Socialdemokraterne også vil give sig til at lovgive om, hvor mange timer om dagen børn i givet fald skal ak-

tiveres, eller er det noget, som de vil overlade til at ske på den måde, vi gør det på i dag, nemlig gennem rådgivning og vejledning?

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Det er ikke hensigten med det her beslutningsforslag at bevæge sig ind på andre områder end lige præcis den markedsføring, der finder sted i en fødevarerbranche, som bruger millioner til den påvirkning, der skal til for at få børn og unge til at vælge bestemte produkter.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg blev lidt overrasket, da jeg så Socialdemokraternes beslutningsforslag. Men jeg kunne faktisk godt tænke mig at høre, hvad det er, der har gjort, at Socialdemokraterne har ændret holdning på det her område, siden Ritt Bjerregaard den 1. december 2003 sagde, at hun var imod forbud, og at det var forældrenes ansvar. Hvad er det egentlig, der har vendt udviklingen i Socialdemokratiet i den retning, at partiet så massivt vil ind og lave en lovgivning, som reelt ikke kan få gang på jorden og nogen effekt?

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Nu er det jo sådan – jeg tror, det var fru Inge-Lene Ebdrup, der nævnte det – at man har lov til at blive klogere. Som problemet vokser i dagens Danmark, synes vi simpelt hen ikke, at vi som ansvarlige politikere kan tillade os at sidde på hænderne, uden at der i hvert fald bliver gjort et forsøg på at gribe massivt ind over for et af de allervæsentligste problemer i fedmeepidemien.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det er da altid glædeligt at høre, at Socialdemokraterne er blevet klogere. Jeg synes bare ikke ligefrem, at det fremgår af det her beslutningsforslag, men det er en helt anden snak.

Det, jeg også godt kunne tænke mig at høre, var: Hvis nu vi gennemfører et forbud i Danmark og man så fra EU's side på et senere tidspunkt siger, at vi nu vil have en europæisk lovgivning om det her, skal vi så til at lave en ny lovgivning igen i Danmark, eller kunne det måske være klogere at vente og se, hvad der sker på den europæiske front på det her område?

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Man kan jo altid vente på, at de andre gør noget. Med hensyn til Det Konservative Folkepartis modvilje mod at regulere kan man så spørge: Er der sket noget indtil nu, hvor vi har hyldet frivillighedens princip? Det er der ikke. Problemerne er blevet meget værre, og det er derfor, vi i dag står og kæmper for at få vedtaget et forbud mod markedsføringen af usunde fødevarer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Martin Henriksen fra Dansk Folkeparti.

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, det er et sympatisk forslag fra Socialdemokraterne, vi behandler her i dag. Jeg har været i tvivl om, hvordan vi i Dansk Folkeparti skulle stille os til forslaget. Det er helt givet, at vi står over for store problemer, hvad angår fedme og overforbrug hos børn og unge. Det er indlysende, at disse problemer ikke løser sig selv, og at vi derfor fra Folketingets side er nødt til at komme med tiltag på området.

Kl. 15.40

Et forbud mod reklamer, som retter sig imod børn og unge, er efter min vurdering svært at administrere, for hvordan sikrer man bl.a., at internettet bliver reguleret? I Sverige har man gennemført en lignende lovgivning, og det har ikke haft den ønskede effekt på fedmeproblematikken. Derfor er forslaget desværre kun et udtryk for symbolhandling, da det ingen reel indflydelse vil få på problemet.

Løsningen er svær at få øje på, og Dansk Folkeparti er meget opmærksom på at få dialog i gang med forældre, skoler og børn og unge om, hvordan vi løser disse problemer. Vi vil også meget gerne diskutere den her problemstilling med Socialdemokraterne og de øvrige partier i Folketinget.

Jeg går stærkt ud fra, at familieministeren er i fuld gang med at lægge pres på industrien, så den er opmærksom på de bekymringer, der er i befolkningen, og er opmærksom på, at den har en enorm forpligtelse over for børn og unge. For hvis industrien vil leve op til sine egne ord om, at den tager det her problem alvorligt, burde den måske bruge nogle ressourcer og nogle midler på at informere mennesker om, at det er godt at motionere, for det er jo i virkeligheden det, der er kernen i det her. Motion er det, som vi virkelig burde have fokus på.

Jeg vil også tilføje, at vi i Danmark på nuværende tidspunkt har en ordning, som går ud på, at det i reklamer ikke må antydes, at usunde produkter som f.eks. slik og lignende kan erstatte et reelt måltid. Som det også fremgår af bemærkningerne til forslaget, er antallet af reklamer rettet mod børn faldet med 40 pct. fra 2003 til 2004 på TV 2.

Det er nogle af de overvejelser, som Dansk Folkeparti har haft, og med de overvejelser vil vi stemme imod Socialdemokraternes forslag. Det er kun godt at diskutere disse ting, men i sidste ende er det en generel holdningsændring, vi skal have i befolkningen og hos børn og unge, for vi kan ikke regulere, hvad folk spiser, eller hvad folk laver i deres fritid.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg skal medgive hr. Martin Henriksen, at det formentlig vil være meget svært at administrere et forbud på internettet. Det er der ingen tvivl om, men det gør jo ikke, at vi ikke bør drøfte det og finde ud af, om vi har nogle muligheder?

Det, jeg ville spørge om, var: Mener hr. Martin Henriksen også, at det er svært at administrere et forbud f.eks. i tv-reklamer? Vi har faktisk på mange andre områder i Danmark forbud mod at reklamere for medicin, og hvad ved jeg, det går ganske glimrende. Hvad er det, hr. Martin Henriksen mener der ville være meget svært at administrere lige nøjagtig med hensyn til børnereklamer? Jeg taler ikke om tv-kanaler, vi ikke har nogen indflydelse på. Nu er det også sjældent, at børn på 3-4 år sidder og zapper rundt, så jeg tænker bare på de danske kanaler. Ville det være meget svært at administrere et forbud mod usunde varer præcis målrettet børn i Danmark?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det virker unægtelig, som om der er kommet noget mere administration på området.

Så vil jeg også sige, at der er mange børn, som bl.a. ser Cartoon Network, som ikke bliver sendt her fra landet, og selv om man gik ind og regulerede det i EU, ville der stadig væk være tv-kanaler, som også lå uden for EU, som vi ville kunne se i Danmark. Så grundlæggende mener vi, at det her altså er et spørgsmål om, at man skal informere, og så er det et spørgsmål om, at det er en holdningsændring, der skal til. Der skal simpelt hen noget mere motion til.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Nu er der ingen tvivl om, at et forbud mod børnereklamer ikke vil løse fedme- og overvægtsproblemet i Danmark. Det har det heller ikke gjort i Sverige, som flere ordførere har sagt. Men vi er nødt til at overveje, hvilke redskaber vi kan bruge til at bekæmpe det her problem, og i Sverige har man så vurderet, at det var et af områderne.

Mener hr. Martin Henriksen ikke, at vi, når man dér har fundet, at det var en god idé, måske også skulle afprøve det som én af løsningsmodellerne, gerne koblet sammen med noget mere motion, i Danmark?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det har vist sig ikke at fungere i Sverige, og jeg ved også, at de i England har noget regulering på det her område. Der er bl.a. en britisk offentlig kontrolmyndighed, som har undersøgt problematikken vedrørende børns fedme og fødevarereklamer i 2004, og de nåede frem til den konklusion, at et forbud ville være ineffektivt og ude af proportioner med dets følgevirkninger, så jeg synes faktisk, at der er oplysninger på området, som har vist, at forbuddet ikke virker i den her fedme-problematik.

Så vil jeg også lige nævne, at Danmarks Fødevareforskning faktisk har fulgt det her område, og at der bl.a. står i en overskrift i Urban fra i går, at det går den rigtige vej med frugt og grønt. Det synes jeg et eller andet sted også viser, at hvis man kommer ud med information, har det også en virkning, fordi det påvirker folks holdninger.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg blev så glad under hr. Martin Henriksens bemærknings første halvdel, hvor han anerkendte problematikken, for det, vi taler om, er jo alvorlig fedme. Men jeg blev jo lidt ked af det, da jeg hørte den sidste halvdel, hvor konklusionen var, at så skal vi bare have dem til at motionere noget mere. Der er vist ikke nogen af Folketingets partier, som kan være uenige med hr. Martin Henriksen i, at der selvfølgelig skal mere motion til. Ungerne i Danmark skal altså motionere mere, uanset hvor meget slik de spiser. Vi har brug for både at kigge på motion og kigge på slik.

Når hr. Martin Henriksen siger, at det ikke fungerer med et forbud mod reklamer, så forstår jeg det ikke. Tror hr. Martin Henriksen, at reklamebranchen og producenterne spilder over 500 mio. kr. om året på reklamer, som ikke virker? Selvfølgelig virker de, selvfølgelig får de da børnene til at spise mere slik.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Selvfølgelig har reklamer en effekt. Det, jeg bare efterlyser, er, at vi naturligvis sætter ind med ressourcer på de områder, hvor det batter mest, og det mener jeg vil være på informationsområdet.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Vi kan naturligvis ikke blive uenige om, at det er en god idé at informere, men så må jeg jo spørge hr. Martin Henriksen, som jeg spurgte ministeren: Er hr. Martin Henriksen parat til at afsætte mere end 500 mio. kr. på finansloven for næste år for at modsvare de reklamekampagner, der er for slik, altså afsætte over 500 mio. kr. til information og oplysning om usunde fødevarers skadelige virkning?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Finanslovforhandlinger vil jeg overlade til vores finansordfører.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg forstår, at Dansk Folkeparti meget gerne vil gøre noget på det her område, men altså ikke følge det her forslag og ikke noget med forbud og sådan noget. Til gengæld vil Dansk Folkeparti godt gøre noget, siger ordføreren, for at fremme motion, for det er løsningen. Det er vi helt enige om.

Tidligere i dag var der faktisk et forslag fremme om cykling, som lige præcis kunne bruges på det område her, og Dansk Folkeparti glimrede ved absolut at være imod.

Hvordan hænger det sammen?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det er jeg også sikker på at vores ordfører, hr. Walter Christophersen, sagde klart og tydeligt, nemlig at det er en kommunal opgave.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg kan jo godt mærke, at vi kører i ring. Den ene henviser til den næste, og det ene niveau henviser til det andet, og på den måde kan vi sige mange smukke, pæne ord, og vi er sikre på, at der ikke sker noget.

Er det sådan, Dansk Folkeparti godt kan lide at agere?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu kan jeg forstå, at hr. Poul Henrik Hedeboe efterlyser lidt handling, og så synes jeg, det kunne være reelt at henvise til Urban fra i går, hvor Dansk Folkeparti netop har stemt for et forslag om madordninger i børnehaver, og hvor bl.a. professor og ekspert i børneernæring ved Landbohøjskolen, Kim Fleischer Michelsen, udtaler, at børnene vil få en mere varieret kost og samtidig lære at spise nye ting. Desuden er kræsnе børn mere tilbøjelig til at spise ting, de ellers ikke ville have rørt, sammen med kammeraterne, og risikoen for, at børn udvikler fedme, vil alt andet lige blive mindre, når de spiser sundt og varieret.

Det har Dansk Folkeparti lagt stemmer til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu kan jeg så tage udgangspunkt i det, som hr. Martin Henriksen lige nævnte. Problemet med Dansk Folkepartis forslag her er jo, at det vender den tunge ende nedad, idet det informationsmateriale, som hr. Martin Henriksen priser, jo ikke når de mennesker, der virkelig har brug for det.

De socialt dårligt stillede er desværre også de forældre, hvis børn bliver overvægtige, og som derfor får de sundhedsproblemer, som er knyttet til det. Det er derfor, vi også er nødt til at gå ind og se på reguleringer af en lidt mere hårdhændet karakter, som det her forslag er. Det samme gælder i øvrigt også vedrørende madordninger.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Martin Henriksen, hvordan han har det med, at et forslag som det her vil gavne de mennesker, der i forvejen er kendt med, hvad skal vi sige, at bruge informationsmaterialer, at det kun vil nå de mennesker, som i forvejen er veloplyste, hvorimod de mere hårdhændede metoder som et forbud rent faktisk vil nå de mennesker, som har brug for det.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Formålet med information er naturligvis at nå de mennesker, som er uoplyste. Det er klart, at det er det, der vil være formålet med information.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Det kan være, jeg har udtrykt mig for upræcist, men problemet med sundhedskampagner er jo, at de lige præcis når de mennesker, som i forvejen spiser sundt, dyrker motion og lignende. Vi når altså ikke de forældre, som ikke har overskud til at interessere sig voldsomt for, om deres børn spiser burgere eller frost flakes til morgenmad.

Kl. 15.50

Jeg vil gerne have lov til at spørge hr. Martin Henriksen, om ikke det bekymrer ham som repræsentant for et parti, der jo bryster sig af ved enhver lejlighed at stille sig på de små menneskers side, at man så ikke også i denne sag stiller sig på den lille mands side og sørger for, at børnene af de svagest stillede forældre ikke konstant bliver bombarderet med tilbud om usunde fødevarer.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Der vil jeg igen nævne madordningen, for de forældre, som måske er dårligt stillede, og hvor familien generelt er dårligt stillet, bruger jo også penge i deres private hjem til at smøre madpakker til deres børn osv. De kunne jo i realiteten i stedet for at bruge penge på maden derhjemme give nogle af de penge til institutionen, og så ville institutionen sørge for, at børnene ville få en sund kost.

Det synes jeg faktisk ville være et godt tiltag på det område. Det er ikke nok, men det er et godt tiltag på området.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Vi gør videre til næste ordfører, hr. Per Ørum Jørgensen fra Det Konservative Folkeparti.

Per Ørum Jørgensen (KF):

Dette er jo et spændende forslag. Jeg vil starte med måske at skuffe forslagsstillerne ved at sige, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte forslaget. Det mener jeg faktisk der er flere gode grunde til.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i Det Konservative Folkeparti ser med stor bekymring på fedme og overvægt. Det udgør et kæmpemæssigt sundhedsmæssigt problem blandt vore børn og unge. Der er for mange, der spiser for meget, for sødt og for fedt i forhold til deres aktivitetsniveau.

Det er en situation, som kræver handling, men jeg tror mere på, at når det gælder markedsføring, så kommer vi nationalt længst ad frivillighedens vej, hvilket undersøgelser både af TV 2 og fødevarerindustrien også viser.

Der er ingen dokumentation, der understøtter, at dette forslag vil kunne påvirke udviklingen i en retning mod det, som vi jo alle sammen giver udtryk for at vi ønsker. Vi har tidligere i debatten hørt, at lignende forbud i både Norge og Sverige reelt ikke har haft nogen positiv effekt.

Man kan også sige, at erfaringerne, når man indfører forbud mod f.eks. tv-reklamer rettet mod børn og unge i Danmark, viser, at de bare flytter til stationer i udlandet, som det også har været nævnt flere gange her i debatten.

Gallup taler om, at kun 45 pct. af den tid, børn i alderen 3-14 år ser tv, reelt sker på kanaler, der sender fra Danmark. Det er det samme med internettet, som det også har været fremme i debatten, at det ikke er muligt at gribe ind over for producenter, der placerer deres websites på udenlandske servere.

Der, hvor der måske er lidt lys for enden af tunnelen, er gennem EU, hvor kommissæren for fødevarer og forbrug så sent som i januar udtalte, at han ville bede industrien om frivilligt at stoppe markedsføring over for børn senest i starten af 2006, og hvis industrien ikke ville leve op til det, ja, så var EU klar til at lovgive på området.

Det er altså en tidshorizont, som vi burde kunne leve med og vel også den realistiske tidshorizont, hvis man skal prøve ad frivillighedens vej, før man går til forbud. Set i det lys, så er det både udtryk for dårlig timing, og det ville være forfejlet at gennemføre selvstændig lovgivning på området her i Danmark.

Jeg synes også, at vi skal hæfte os lidt ved de positive signaler og de tegn, der kommer fra industrien, for virkeligheden er jo, at antallet af tv-reklamer på TV 2 for usunde fødevarer rettet mod børn faktisk er blevet halveret fra 2003 til 2004. Annoncører som Coca-Cola og Toms har jo frivilligt valgt ikke at placere deres reklamer

omkring børneudsendelser. Det er et spørgsmål, om ikke det er mere konstruktivt.

Så synes jeg også, at det er vigtigt at understrege forældrenes ansvar i denne forbindelse. Jeg mener trods alt, at det er den bedste medicin, hvis forældrene til alle disse børn og unge er et godt forbillede og lægger en reel indsats i at vejlede deres børn og inspirere dem til at dyrke sport og spise sundt, eller for den sags skyld en gang imellem tage en diskussion om de påvirkninger, som er en uundgåelig del af hverdagen i 2005.

Kl. 15.55

Jeg synes, at det er en skam, at det eneste svar, Socialdemokraterne har til det her, er forbud. Jeg havde håbet – måske lidt naivt – at Socialdemokraterne var lidt mere up to date, ikke mindst efter formandsskiftet. Man må jo erkende, at alt er ved det gamle i Socialdemokratiet, men forbud er altså ikke løsningen på det her problem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg synes, jeg hørte sådan en lidt cirkulær argumentation i det, hr. Ørum fremlagde, for på den ene side understreger ordføreren denne store effekt af frivillige aftaler hos industrien, og på den anden side får vi besked om, at såfremt vi forbyder tv-reklamer på danske tv-stationer, vil producenterne straks søge at få placeret deres annoncer for de usunde fødevarer andre steder.

Enten er vi vel nødt til at tro på, at industrien har de rigtige intentioner og ikke har tænkt sig at lokke børnene til at købe usunde fødevarer i det hele taget, og så kan vi basere os på frivillighed. Eller også må vi gå ud fra, at producenterne ønsker at sælge deres produkter, og så må vi som ansvarlige lovgivere gå ind og forsøge at regulere det, så det er hensigtsmæssigt for både børn og voksne og fedmeproblemet.

Hvordan forholder ordføreren sig til det?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu har jeg aldrig hørt begrebet cirkulær argumentation, men det lyder da egentlig meget interessant. Det kan da godt være den var det, men det var i hvert fald ikke bevidst, hvis den skulle have været det.

Jeg vil sige det på den måde, og der er jeg måske lidt overrasket over, at De Radikale ikke bakker op om den linje, at det jo også er linjen fra EU, at nu giver man industrien en chance for

at rette op på det her, til at leve op til deres moralske, etiske forpligtelse ad frivillighedens vej, og der er sat en dato. Hvis ikke de lever op til det, jamen så er man klar til at komme med forbud. Det synes jeg da er meget mere konstruktivt, end at vi starter den anden vej rundt, for det er jo den første vej, det skal rykke noget.

Jeg mener da, at f.eks. England, hvor TV 3 sender fra, er medlem af EU, og så kan vi jo i EU-sammenhæng gribe væsentlig mere konstruktivt ind over for dem, som ikke respekterer de retningslinjer, der et eller andet sted bør være.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Nu starter hr. Per Ørum Jørgensen med at konstatere, at vi har et kæmpemæssigt problem, at det er en meget dårlig timing, og at der nok kommer noget fra EU. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at der kommer noget fra EU. Men den der med frivillighedens vej. Vi, der har siddet her i mange år, har mange gange forsøgt at gøre det ad frivillighedens vej, og det er ikke rigtig gået.

Mener hr. Per Ørum Jørgensen så også, at når EU kommer med et forslag, er det et rigtig dårligt forslag, der ikke får nogen effekt, for jeg kan ikke rigtig se den store forskel på det og på, at vi skulle gå forrest og være med til at give EU nogle gode redskaber, så Danmark var et foregangsland på det her område. Jeg vil gerne spørge: Hvad er forskellen?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, at fru Lone Møller måske overdriver tidshorisonten lidt her, for som der også står i bemærkningerne til forslaget, er der jo en udtalelse fra januar 2005 om, at regeringen frivilligt skal stoppe markedsføringen over for børn senest i starten af 2006. Jeg synes faktisk ikke, der er så langt til starten af 2006. Det vil jeg godt vente på og så give frivilligheden en chance der.

Så skal jeg lige have gentaget det andet spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg spurgte, om hr. Per Ørum Jørgensen mente, at hvis EU kom med et forslag, var det også et dårligt forslag.

Nu har vi – det er så mit andet spørgsmål – en tidshorisont fra EU, der siger 2006. Så ved vi jo

også udmærket, at inden man kommer i gang med at forberede et lovforslag, og inden det når igennem møllen hele vejen rundt, så går der hurtigt 3-5 år, inden det er endeligt vedtaget.

Socialdemokratiet har nok fremsat det her forslag for ikke at skulle vente så længe og for at være behjælpelig over for EU, sådan at de havde nogle gode argumenter, når vi i 2006 ser, at vi ikke har løst problemet ad frivillighedens vej, for det tror jeg ikke på, men det er selvfølgelig hr. Per Ørum Jørgensens ret at tro på det.

Mit spørgsmål gik på: Mener hr. Per Ørum Jørgensen, at det er et dårligt forslag, når EU kommer med et, der er ligesom vores nu er?

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg ved ikke, om det skal være hundrede procent identisk med det her forslag. Det, jeg i hvert fald synes ville være særdeles ukonstruktivt, var, hvis vi nu lavede en lov i Danmark, når man i EU har sendt de her signaler; så kommer der en EU-lovgivning, og så skal vi til at lave en ny lov og tilpasse vores lovgivning efter EU. Det er, ja, jeg vil næsten kalde det dobbeltarbejde, og jeg mener heller ikke, at det er nødvendigt, også fordi vi jo alligevel har tegn fra industrien på, at det her er noget, de tager alvorligt, og jeg synes, de fortjener en chance for at vise det. Det mener jeg virkelig.

Jeg tror ikke på, at det her forbud vil kunne få nogen som helst effekt, også fordi det kun gælder for Danmark. Jeg mener, at vi skal have EU med. Det er trods alt 25 lande, det må jo være mere effektivt, når alt kommer til alt.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg blev lidt ærgerlig, da hr. Per Ørum Jørgensen sagde, at han havde håbet, at Socialdemokratiet var lidt mere up to date. Jeg synes virkelig, det her er at være up to date.

Ordføreren taler om, at nu skal vi vente, og om frivillighedens vej. Og vi har ventet, og vi har ventet, og vi har ventet, og lige lidt hjælper det. Det er sådan, at der bliver brugt over 500 mio. kr. på markedsføring af usunde drikkevarer og slik om året. Det er 10 mio. kr. om ugen i runde tal. For hver eneste uge, vi venter, er vi blevet påvirket og er børn blevet påvirket for 10 mio. kr. om ugen.

Har hr. Per Ørum Jørgensen større tiltro til en undersøgelse fra TV 2 og fødevarerbranchen, der

viser, at forbuddet ikke virker, end til ernærings-eksperterne?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes for det første, at det er meget målbart. Jeg synes da, vi skal tage det positivt, og det håber jeg da også at Socialdemokraterne gør, at andelen af reklamer rettet mod børn for usunde fødevarer på TV 2 er halveret fra 2003 til 2004. Det synes jeg er en meget, meget klar og meget, meget regulær fremgang, og det må vi da alle sammen glæde os over. Jeg deler ikke Socialdemokraternes skepsis, netop fordi jeg synes, at der i sol og måne konkret er mange tegn på, at industrien tager det her alvorligt.

Jeg synes også, vi skal give dem chancen for at leve op til det ansvar, som vi er enige om at de har. Og der ligger selvfølgelig også et meget, meget stort ansvar hos ministeren for at presse på over for branchen, så man bevæger sig i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Fra Socialdemokraternes side anerkender vi naturligvis, at erhvervet skal have en chance, men nu er det jo ikke sådan, at markedsføringen af usunde fødevarer blev opfundet i forgårs; der har faktisk været rigtig mange chancer.

Jeg har og vi har fra Socialdemokratiets side også godt set nogle af de undersøgelser om, at man flytter reklamerne omkring børneprogrammerne – de bliver jo bare flyttet andre steder hen.

Jeg kunne godt tænke mig at få at vide, om hr. Per Ørum Jørgensen har nogle tal for, at markedsføringen er faldet. For det, der sker, er jo, at det bliver flyttet over andre steder. Det er derfor, vi – selv om vi bliver til grin både hos ministeren og andre steder – også taler om internettet og andre ting, for markedsføringen flytter sig til mobiltelefoner og sms'er og alle mulige andre steder. Har hr. Per Ørum Jørgensen nogle tal for, at markedsføringen er dalet for de her produkter?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg kan ikke på stående fod komme med et korrekt tal der, og det mener jeg også ville være urimeligt at forlange, men jeg vil sige det sådan, at man har halveret antallet netop på det her område, hvor vi gerne vil gøre en forskel med hensyn

til at få stoppet alle de her reklamer for usunde fødevarer, når der er børneprogrammer, og vi har set en konkret forskel på, at de på TV 2 har halveret antallet, vel vidende selvfølgelig, at producenterne har nogle andre midler, internet, mobil og hvad det kan være, som den teknologiske udvikling nu byder dem. Jeg tror nu ikke, vi kan lovgive om, at man ikke må udvikle ny teknologi og nye måder at markedsføre sig på, og det ville jeg også mene var helt forkert.

Men det her beslutningsforslag hjælper jo ingenting, hverken over for den teknologi, der hedder mobil, eller over for den teknologi, der hedder internet, eller det, der hedder tv-reklamer, og det er jo det, der er problemet.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det, jeg bare synes er lidt mærkeligt, er, at man ikke vil støtte forslaget – den konservative ordfører siger det, ministeren siger det, regeringen siger det – fra Socialdemokraternes side, men hvis EU kommer med forslaget, så vil man være mere positivt indstillet over for det.

Når der nu er undersøgelser, der viser, at det vil være ineffektivt at sætte ind på det her område, hvorfor kan vi så ikke sætte mere fokus på f.eks. slik og sodavand i skolerne på nationalt plan; det synes jeg da ville være meget mere effektivt. Hvorfor siger man nej til det, når det kommer fra Socialdemokraterne, men ja, hvis det kommer fra EU? Det synes jeg er lidt uklart.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det kan jeg give et meget klart svar på.

Det er klart, at intentionerne tror jeg vi alle sammen deler, men hvis der kommer en lovgivning – det er jo ikke sikkert, for forhåbentlig vil man, og det vil jo være nummer et, ad frivillighedens vej leve op til sit ansvar – vil f.eks. de tv-stationer, der sender reklamer fra England, jo så også være omfattet af den samme lovgivning. Det er derfor, jeg mener, at det er forkert at iværksætte et dansk forbud nu, når vi nu ved, at der internationalt er nogle initiativer. Det betyder jo så også, at du trods alt kan begrænse, hvem der kan få lov til at reklamere forskellige steder.

Så skal vi jo stadig væk huske, at vi aldrig hundrede procent løser den situation, at der kommer en eller anden cartoon-figur på vores pc-skærme derhjemme, det kan vi selvfølgelig

ikke løse, men vi kan dække et større område gennem EU, og det mener jeg så også er mere konstruktivt, hvis ikke industrien selv griber ind.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes næsten, hr. Per Ørum Jørgensen sagde det selv: internationalt. Det er jo ikke kun europæisk; der er jo også tv-kanaler, som sender udefra uden for Europa, som kan ses i Danmark.

Altså, hvis vi ved, at det her forbud ikke vil være effektivt, hvis vi ved, at vi skal sætte ind på andre områder med information, med holdningsændringer fra politisk side, så børn og unge og forældre bliver klar over, at det er motion, og det er spisevaner, som er det, man skal fokusere på, så kan jeg bare ikke forstå, at man siger, at man ikke vil støtte forslaget fra Socialdemokraternes side, men hvis EU kommer med forslaget, så vil man gerne støtte det, selv om vi ved, at det ikke vil virke.

Så må jeg lige i al ydmyghed minde om, at vi trods alt stadig væk er et suverænt land, og jeg synes da, det ville være ærgerligt, hvis EU nu også kommer ind på det her område og skal lovgive hen over hovedet på Folketinget, men det mener man åbenbart fra regeringens side er helt legitimt.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu er der jo åbenbart i Dansk Folkeparti i forhold til Det Konservative Folkeparti en forskel på opfattelsen af, hvordan man løser grænseoverskridende problemer, og vi må jo sige, at medierne kører på kryds og tværs af grænserne, og derfor er det klart, at det vil have en større effekt. Det her forslag i Danmark alene med vores 5 millioner indbyggere vil jo ingen effekt have, netop fordi man ikke kan lovgive så bredt. Det er så den ene ting.

Så er tempoet også vigtigt, for sådan som det er lagt an gennem EU, giver man industrien chancen først, så de kan leve op til deres ansvar, og gør de ikke det, så kan man lovgive. Der er tempoet blevet anderledes, det er den modsatte situation: Man har tillid til, at industrien lever op til det ansvar, den har, og hvis det ikke er tilfældet, så kan man slå til. Det er en væsentlig forskel.

Formanden:

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Så er den næste ordfører fru Elisabeth ... Nå, så er der noget, formanden havde overset. Vi tager en kort bemærkning fra hr. Poul Henrik Hedeboe.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg troede faktisk, at når formanden nikkede, var det, fordi han havde set det, men o.k.

Jeg vil sige, at vi er ved at miste fokus i den her snak. Det drejer sig altså om den kommende generation. Det drejer sig om 30 pct. af vores børn, som er ved at gå til i fedme. Og det skal vi gøre noget ved.

Hr. Per Ørum Jørgensen siger også positivt, at vi skal gøre noget, og at det her kræver handling. Konklusionen er så, at vi ikke skal gøre noget, for det kan vi ikke. Og så skal vi vente på, at der sker noget nede i EU.

Hvad vil Det Konservative Folkeparti gøre aktivt, for at der sker noget nede i EU? Hvad vil de gøre *aktivt*, for at der sker noget, så vi simpelt hen redder den her generation, som skal redde os efterfølgende, når vi bliver rigtig gamle?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg er glad for, at jeg fik det spørgsmål med fra SF's ordfører.

Jeg synes, det er vigtigt at forholde sig konkret til det beslutningsforslag, vi behandler her i eftermiddag, og da jeg er af den opfattelse og Det Konservative Folkeparti er af den opfattelse, at det her beslutningsforslag ingenting hjælper, så er det klart, at så må vi jo også afvise det. Det er ikke det samme som at sige, at man ingenting vil gøre overhovedet. Det synes jeg også ministeren har gjort opmærksom på tidligere i debatten.

Kl. 16.10

Så vil jeg så sige om det med, hvad man vil gøre gennem EU, at vi jo altså står i den situation, at EU netop, som der står her i bemærkningerne, er klar over den her problematik. Jeg ved ikke, hvad jeg kan gøre gennem EU mere end kommissæren netop på det her område, som jo siger, at nu prøver vi først ad frivillighedens vej, og kan det ikke lade sig gøre, så er man klar til at lovgive fra starten af 2006. Det synes jeg er en væsentlig forskel, og jeg synes, man gør noget.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Så vil jeg godt give hr. Per Ørum Jørgensen et godt råd, han kan nemlig godt gøre noget, hvis han vil. Processen nede i EU er også en politisk proces, ligesom det her er en politisk proces. Når vi gør noget, så laver vi eksempler, som kan bruges, og som skaber politik. Hvis vi sætter os ned på den flade og venter på, at der skal komme noget, så kommer der ikke noget.

Hvis vi gør det her, så har vi vist en aktiv handling, og så viser vi vejen, og så er der en bedre chance for, at der kommer et forslag.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, jeg har svaret på det i mit tidligere svar, men vil blot nævne igen, at jeg da faktisk tror, at når vi i EU-systemet er nået dertil, at vi har en udtalelse fra en kommissær, som helt klart går i den retning, som den danske regering også mener er rigtig, jamen så skal vi selvfølgelig bakke op og så køre den linje. Jeg ved ikke, hvad vi skulle finde på af krumspring, hvis det her er den rigtige linje, og det mener jeg faktisk det er.

Formanden:

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Så er den næste ordfører fru Elisabeth Geday.

Elisabeth Geday (RV):

Lad mig lige starte med et par fakta: 10-13 pct. af alle danskere er i dag overvægtige. Mellem 1972 og 1997 er antallet af overvægtige børn tredoblet. Sundhedsproblemer og fedme rammer først og fremmest de socialt dårligst stillede, de mennesker, som informationskampagnerne ikke når.

Konsekvenserne af fedme er alvorlige nok for den enkelte selv, men så sandelig også for samfundet. Antallet af hjerte-kar-sygdomme og ikke mindst sukkersyge stiger. Navnet gammelmandssukkersyge er blevet stærkt misvisende, fordi et stigende antal unge nu også får type 2-diabetes, som sygdommen egentlig hedder. Overvægt er den mest betydningsfulde årsag.

Overvægt skal bekæmpes på mange måder. Motion og sund mad er opskriften, og set i den store sammenhæng er spørgsmålet omkring markedsføring af sund mad over for børn kun et nålestik, men det bør ikke afholde os fra også at beskæftige os med det aspekt af problemstillingen.

I vores nabolande har man allerede valgt at gribe ind over for markedsføringen af usunde føde- og drikkevarer over for børn.

Det er sandt, at det kan være svært at gribe ind over for grænseoverskridende markedsføring som den, der foregår på kabel-tv og på internettet, og derfor er jeg heller ikke i tvivl om, at en stor del af det her slag kommer til at skulle foregå på den europæiske slagmark. Men som Hjerteforeningens direktør, Susanne Volqvartz, siger til ugemagasinet Ingeniøren: Man må ikke bruge EU som en undskyldning for et manglende nationalt initiativ.

Hvis man gør omfanget af usunde reklamer i de enkelte EU-lande op, placerer Danmark sig på en uheldig førstestedsplads sammen med England. Næsten samtlige reklamer for fødevarer, som er rettet mod børn, på de danske tv-stationer og i biograferne er reklamer for usund mad. Det taler sit tydelige sprog. Jeg har hørt, at McDonald's sælger op mod 20 pct. flere burgermenuer på de dage, hvor der er tv-reklamer for produkterne.

Markedsføring er lokkende, det er indiskutabelt. Det gælder så vel over for voksne som over for børn. I et eller andet omfang er voksne jo selv ansvarlige for, hvad de spiser, men det er børnene ikke. Jeg er modstander af, at virksomheder med reklamer skal lokke børn til at spise usundt, og derfor mener jeg, at Socialdemokraternes forslag i al væsentlighed er godt.

Når det gælder den konkrete udformning, så tror jeg nok, vi skal se lidt nærmere på spørgsmålet om gråzoner. Hvad er sundt, og hvad er usundt? Det kan også være lidt uklart, om reklamer er rettet mod børn eller ej, og hvad bliver de i grunden påvirket af? Jeg har bemærket, at en forsker i stedet har foreslået et forbud mod reklamer for usunde fødevarer i bred forstand indtil kl. 21 om aftenen, og det mener jeg selv lyder som et forslag, der ville være nemmere at gennemføre.

Kl. 16.15

Vi er også nødt til at se nærmere på, hvordan et forbud kan gennemføres i forhold til internettet. Min egen idé er at lade os inspirere af medicinalrådet, hvor virksomhederne bakket op af lovgivning selv er med til at evaluere og give tilladelse til markedsføring af medicin. Måske kan vi på den måde også få virksomhederne mere engageret i indsatsen.

Når alt det er sagt, så ved jeg godt, at så vel fødevarerindustrien som de enkelte virksomheder selv er blevet mere opmærksomme på fed-

meproblematikken, og jeg vil også godt her fra talerstolen kvittere for de gode ideer, som vi har fået fra Det Fede Topmøde, og jeg vil også kvittere for Bryggeriforeningens selvjustits, når det gælder tv-reklamer for læskedrikke. Det er et skridt i den rigtige retning, men det er Socialdemokratiets forslag også.

Jeg glæder mig derfor til arbejdet med forslaget i udvalget.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg vil bare gerne advare imod, at man hele tiden gør EU til en løsning på det her område, som om EU er særlig optaget af at varetage forbrugerinteresser eller noget i den stil. Det er jo EU, der tillader hormonforstyrrende stoffer i produkter, som i den grad går ud over børn og tilmed fostre, altså inden børnene overhovedet er blevet født. Det er EU, der pålægger Danmark at tillade industrien at tilsætte nitrit og nitrat i fødevarer, selv om det er kræftfremkaldende.

Jeg vil lige understrege kraftigt, at EU bestemt ikke er vejen frem, og EU varetager bestemt ikke børns interesser specielt – eller forbrugernes interesser; det er skudt helt ved siden af. Det er ikke EU-vejen, vi skal gå her, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu tror jeg, at hr. Martin Henriksens indlæg mere var, hvad skal man sige; et indlæg i den generelle EU-debat og mindre et spørgsmål til det konkrete beslutningsforslag, og jeg vælger at tage det som sådan.

Men når det så er sagt, tror jeg heller ikke, at hr. Martin Henriksen kan være uenig med mig i, at en del af det, der foregår på det her område, altså tv-formidling, nu engang er grænseoverskridende. Jeg har i hvert fald tre børn, som ganske livligt ser Cartoon Network, som, så vidt jeg ved, ikke bliver sendt fra Danmark.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jo, men som jeg også har nævnt tidligere, er der undersøgelser, der viser, at et forbud formuleret på den måde, som det bliver formuleret på her, vil være ineffektivt. Og når vi nu snakker om, at det er grænseoverskridende, så går det jo også uden for EU.

Jeg synes bare, man skal lade være med at føre det frem, som om EU er løsningen på det

her problem, for det er EU ikke. Hvis der er noget, EU er, så er det industriens talerør, hvor bl.a. kemikalieindustrien har muligheder for at lobbye sig frem, og vi har ikke åbenhed omkring det. Så altså, EU er ikke vejen frem, hverken på fedtmeområdet eller på forbrugerområdet eller noget i den stil. Så det synes jeg man skal lade være med at fremføre som en løsning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu tror jeg også, at det er derfor, hr. Martin Henriksen er medlem af Dansk Folkeparti og ikke af Det Radikale Venstre, for vi har nu altså den grundlæggende holdning, at vi rent faktisk godt tror, at EU kan gøre en kæmpe forskel på det her område, og vi tror, at effekten af en vedtagelse på EU-plan vil være større end en isoleret dansk vedtagelse.

Men når det så er sagt, så skal vi altså ikke bruge EU som en undskyldning for ikke også at lave national regulering.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Det er ikke for at negligere det her problem, slet, slet ikke. Jeg sidder bare sådan i mit stille sind og undres, og så tænker jeg, at det jo kan være, at der er nogle af dem, der lytter med ude i stuerne, der måske er lige så dumme, som jeg er.

Hvis man nu indførte sådan et forbud, så skulle man jo først og fremmest til at afgrænse: Hvad er så sunde og usunde fødevarer? Og så skulle vi jo til at tage en diskussion om det, og så ville der komme en diskussion om konkurrenceforvriddning, og nogle ville snakke om: Hvem bestemmer det, hvem sætter sig til dommer over det? Og jeg tænker sådan på, at ordføreren nævnte McDonald's. Den sidste reklame, jeg så, var for en menu med en burger, som opfylder alle krav til fedtenergi procent under 30, med gulerødder til og en juice. Der kunne blive en diskussion om, hvorvidt det var usundt.

Det, jeg synes, jeg mangler i den her debat, er at der er nogle, der forholder sig en lille smule rationelt til: Hvad er det, vi som forældre egentlig er sat i verden for? Hvad er det, vi som forældre egentlig skal sikre i forhold til det, som vores børn spiser? Jeg mener, at hvis mit barn ser en reklame for et stykke legetøj i tv, kan jeg godt finde ud af at sige: Nej, det får du ikke! Hvorfor er det, at vi ikke også i den her debat inddrager forældrene noget mere?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Problemet her er jo, at lige præcis de her spørgsmål om fedme er et socialt problem. Der er kæmpe forskel på, om man er et velfungerende forældrepar, som er i stand til at hjælpe sine børn til at kende forskel på, hvad der er sundt, og hvad der er usundt, eller man er et forældrepar, som ikke har overskud til at beskæftige sig med den type problemstillinger.

Vi er nødt til at erkende, at når vi går ind og regulerer på de her områder, så gør vi det for at forhindre, at der bliver stor forskel i Danmark mellem sundhed og ikkesundhed. Det er det, der er det afgørende for mig i denne her sammenhæng, for jeg vil da være den sidste til at sige, at jeg som forælder er fritaget for et ansvar for, hvad mine børn putter i munden.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Nu har vi jo i dag fået bevist mange gange – og her tænker jeg også på den ordførertale, vi lige har hørt – at det her forbud kun virker i, vi er måske nede på 25 pct. eller sådan noget, for der er alle mulige forbehold: På internettet er det nærmest umuligt at lave sådan et forbud, og på alle de kanaler, som kommer ind ude fra andre lande end Danmark, er det også helt umuligt, og så skal vi også selv til at finde ud af: Hvad er det så, og hvem skal gøre sig til dommer over, hvilke fødevarer der så er usunde i forhold til det danske tv-marked? Og i det hele taget er vi sådan ved at være nede i, at det er en meget lille del, vi så trods alt kunne gøre noget for i denne her henseende.

Jeg undrer mig over, at man taler så varmt for sådan noget her i stedet for at gøre noget mere ved det, det er det reelle problem, nemlig at børns sukkerindtag i Danmark ikke er større, end det var for år tilbage, det, der er problemet, er, at vi er blevet langt mere inaktive.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu ved jeg ikke, hvor fru Inge-Lene Ebdrup har tallene om sukker fra. Jeg tror ikke, der er en sammenhæng med de tal, jeg i hvert fald har fået.

Men jeg vil også godt lige have lov til at svare på det her med, hvordan vi finder ud af, hvad der er sundt, og hvad der er usundt. Lad mig starte med at sige, at det kan de altså finde ud af

i Norge og Sverige, så det kan vi altså nok også i Danmark, og desuden vil vi om ganske kort tid have nogle europæiske reguleringer af lige præcis det her spørgsmål, hvor vi kan læne os op af det. Så jeg er ikke særlig bekymret for, om vi kan finde ud af, hvad der er sundt og usundt; det skal vi nok få løst.

Jeg har så også understreget i min ordførertale, at det her kun er ét aspekt af en meget stor problemstilling, men igen vil jeg gentage, at det altså ikke skal afholde os fra også at forholde os til spørgsmålet om markedsføring.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Ordføreren sagde for lidt siden, at fedme først og fremmest er et socialt problem, og det kan godt ske, at det er størst dér, men hvis man tager et sted, hvor der ikke er de store sociale problemer, Folketingets 179 medlemmer, og hvis vi stiller os op på en lang række, så kan vi konstatere, at ca. 25 pct. er overvægtige, og en del af dem er meget overvægtige. Sådan er det.

Det er jo ikke, fordi vi er et socialt problem, og det er ikke, fordi vi ikke ved nok; det er, fordi vi ikke selv som forældre eller folketingsmedlemmer, eller hvor vi er, tør tage det personlige ansvar at gå foran og vise et godt eksempel, og det er jo det, man lærer sine børn noget ved.

Jeg har fulgt debatter om det her i 20 år i Folketinget, og hver gang debatten er slut, så kan man se alle folketingsmedlemmerne eller i hvert fald det store flertal stå i kø ude ved elevatoren for at komme op til 2. sal, og når man kommer om morgenen, så står de i kø nede i forhallen for at komme med elevatoren op til 1. sal. Så uanset, hvor meget vi ved, så gider vi ikke selv tage det personlige ansvar.

Så derfor: Er det ikke korrekt, at det først og fremmest er det personlige eksempel som forældre, som skolelærere, som folketingsmedlem, der virkelig kan ændre noget i det her samfund?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu synes jeg, hr. Helge Adam Møller argumenterede både for det ene og for det andet. Altså, hvis vi ikke selv vil tage et ansvar, så er vi vel som politikere nødt til at gå ind og regulere forholdene, så må det jo være sådan.

Når det så kommer til Folketingets interne forhold, synes jeg måske nok, det er lige lovlig voldsomt. Jeg er lidt buttet, men jeg føler dog trods alt ikke, at jeg tilhører de der 25 pct. stærkt

overvægtige. Hvis vi ser ud over forsamlingen, vil jeg love den påstand, at man i det danske Folketing er i betydelig bedre fysisk form end befolkningen gennemsnitligt er, navnlig når det gælder de socialt dårligst stillede. Men det skal selvfølgelig ikke afholde os fra at tage trapperne noget mere.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nej, det kan vi godt blive enige om. Der, jeg bare vil hen, er i og for sig lidt i fortsættelse af det, som Venstres ordfører sagde for lidt siden: Jeg tror ikke, at vi kan overlade det her til EU. Jeg siger ikke, at EU ikke kan komme med nogle gode råd, ligesom det danske Folketing kan gøre det, men vi må bare erkende, at på det her område, ligesom alt andet, hvor det er noget med normer og holdninger, er det det personlige eksempel. Jeg tror, alle vi, der har børn, ved, at vi kan sige lige så meget, vi vil, til vores børn både om sundhed og om trafikvaner og alt muligt, men hvis man siger ét og så i det daglige gør noget andet, så finder børnene jo hurtigt ud af, at o.k., så er det der, far og mor siger, jo ikke det, vi retter os efter.

Derfor var det sådan set en appel ikke bare til den radikale ordfører, men også til mig selv og alle andre, at vi viser et godt eksempel på de steder, hvor vi virkelig synes, at samfundet går i en gal retning. Det er faktisk det allerstærkeste middel, stærkere end EU, ja, selv stærkere end Folketinget – og det skal der jo meget til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Helge Adam Møller. Jeg vil stærkt bestræbe mig på selv at være et godt eksempel for mine børn.

Når det så er sagt, synes jeg altså også, at vi nødt til at tage alvorligt, at det ikke er alle mennesker i Danmark, der evner eller har overskuddet til at være det gode eksempel, og der synes jeg altså, at det må være vores ansvar som lovgivere, og det følger jo sådan set også almindelig, god konservativ tankegang, at så går man altså ind og støtter op med lovgivning.

Det er derfor, jeg synes, at det her forslag fra Socialdemokraterne er et godt forslag.

Kl. 16.25

Formanden:

Tak til fru Elisabeth Geday. Så er det hr. Poul Henrik Hedeboe som ordfører.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

SF er meget tilfreds med, at det her forslag er blevet fremsat, for vi står faktisk over for et reelt problem, og det her forslag drejer sig om vores børn og unge, og det er det rigtige sted at sætte ind, det er simpelt hen vores fremtid, og vi ser et problem der, og det skal vi gøre noget ved og ikke snakke en hel masse udenom. Det er de børn, der skal sørge for samfundet om 10 år, om 20 år, om 30 år, og derfor skal vi sætte ind nu.

Der er i løbet af de sidste 10 år, nej, de sidste 50 år sket en tidobling af fedme hos børn, og det er altså ret voldsomt. Det er ikke reklamer for usunde fødevarer, der er skyld i det hele, det er blevet sagt mange gange, men det skal ikke være undskyldningen for ikke at gøre noget. Det er det, der er så irriterende at høre. Selvfølgelig er der andre elementer med her. Der er motion, det skal vi have med, ja, vi har snakket om det ved et forslag tidligere i dag, hvor vi var omkring skolerne og de muligheder, vi havde for at få opgraderet cykling der. Der var man imod, de samme, som er imod at gøre noget her.

Sund mad skal fremmes med det her forslag ved at begrænse reklamerne for usund mad, det er også et element.

Ministeren var inde på, at der var en tendens til, at det var de socialistiske partier, der var vilde med forbud og afgifter. Jeg kan godt fortælle ministeren hvorfor, for det er ikke fuldstændig skævt fanget. Det er ikke sådan, at vi bare vil bruge forbud og afgifter, men modstykket, ministerens modstykke, er jo også en lille fortælling om marked og markeds kræfter, og vi tror ikke på, at markeds kræfterne er den lov, der alene skal styre samfundet. Som politikere og som socialister – nu håber jeg, I andre er med – har vi et ansvar for, hvordan det her samfund udvikler sig, og vi kan ikke bare lade markeds kræfterne frit klare det, de skal styres, og vi skal have en socialistisk styring af dem, fordi vi skal være med til at vælge den retning, vi vil have at det her samfund går i. Hvis vi kan undgå forbud og afgifter, så undgår vi dem gerne.

Det forslag, vi snakker om her, er et område, hvor det lige præcis ikke har reguleret sig selv særlig godt, og derfor bliver vi nødt til at gøre noget. Og det her drejer sig også om vores børn, og derfor bliver vi endnu mere nødt til at gøre noget. Nu er jeg tæt på en rød lampe.

Jeg vil sige til slut, at vi skal starte med at lave et godt dansk eksempel, men vi er også inde et sted, hvor jeg godt er klar over, at det er grænseoverskridende, så vi skal ende med at have en

europæisk ordning, men vi skal ikke sidde passivt og vente på, at den kommer dumpende ned i hatten; vi skal gøre noget aktivt, og det skal vi gøre ved at fremme det her.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det er, fordi hr. Poul Henrik Hedeboe efterlyste handlinger, og så skabte han et billede af, at bl.a. Dansk Folkeparti var imod at gøre noget på det her område. I næste uge – som jeg også nævnte, da jeg var oppe på talerstolen – stemmer vi jo for en madordning, som bl.a. ernæringsekspert mener er en god madordning, som kan fremme sund kost for børn – men det stemte SF imod. Det synes jeg også er relevant at få med.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jamen det var der jo en ganske særlig grund til at SF stemte imod. SF går nemlig ind for, at børnene, *alle* børn, skal have sund mad i børneinstitutionerne, og der er en tendens til, at hvis der skal betales for det, så er det de bedst bemidlede, der har de bedste muligheder, og de, der er mest i skudlinjen her, er faktisk dem, der ikke er de bedst bemidlede. Det var grunden til, at vi stemte imod.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg tror nu mere, at grunden til, at man stemte imod, var, at der var noget privat ind over, og så stemmer man altid imod fra socialistisk side.

Kl. 16.30

Fakta er jo, at forældre bruger penge på mad til deres børn. De kan så bruge pengene derhjemme på at smøre madpakke, eller de kan sende penge til en institution, og institutionen sikrer så, at den mad, børnene får, er sund og rigtig. Altså, det er jo ret relevant at få med, og det er jo også grunden til, at ernæringsekspert er positive over for det.

Og så synes jeg igen, jeg vil advare imod, at man hele tiden siger, at hvis bare vi lægger det her over i EU-regi, så går det alt sammen godt, for EU har flere gange vist, at de da bestemt ikke er interesseret i at varetage den lille mands interesser.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

De, der har flest penge, kan bedst sende penge med til børnene i børnehaven, de, der har færrest penge, har sværest ved det. Det var det ene.

Det andet er så, at vi da må erkende, at vi er inde i et grænseoverskridende problem her, og derfor skal vi ende med at lave en EU-løsning. Vi skal bare ikke sidde og vente passivt på den, og det er derfor, vi skal fremme forslaget her.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Det er jo, kan man sige, typisk SF: Hvad ikke alle kan få, skal ingen have, og slet ikke, hvis det er nogle fordele.

Men jeg tænker sådan, at det her jo egentlig er større end som så, det er jo noget om den personlige frihed, friheden til at vælge, vælge til eller vælge fra, og selv vurdere og det personlige ansvar og alt det her. Og det, jeg kan høre fra SF's ordfører, er, at forældrene til børn i Danmark ikke selv kan håndtere at sætte grænser og vejlede børnene i, hvad der er sundt, og hvad der ikke er sundt, selvfølgelig under skyldig hensyntagen til den vejledning, som det offentlige i øvrigt stiller an med, og som det offentlige også skal stille an med, men forældrene kan ikke finde ud af at vejlede deres børn og sætte grænser for, hvad der er sundt, og hvad der ikke er sundt. Så kunne jeg jo få den tanke, at så kan de sikkert heller ikke finde ud af at sætte grænser for dem selv.

Så jeg vil egentlig bare spørge SF: Er man klar fra SF's side til at gå videre og simpelt hen helt forbyde for alle, at det, man nu engang måtte vedtage ikke er sunde fødevarer, ikke skal vises i fjernsynet i Danmark?

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Det sidste forstod jeg ikke helt.

Det er jo sådan, at masser af forældre fungerer rigtig godt, ingen problemer der, men der er altså også en gruppe, som ikke lever op til ansvaret. Vi har været omkring flere vinkler af det i dag og har også været omkring, at børn kan gå steder hen med deres problemer, hvis de, der er tæt på dem, svigter. Og i det område her er der også forældre, der svigter. Og SF ser det som en opgave at støtte dem, der bliver svigtet, og når man laver nogle ordninger, så skal vi sørge for, at også de svageste får en chance for at være med.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Så skal jeg sige det, så jeg håber, at SF's ordfører forstår det: Der er forældre, som ikke kan finde ud af at sætte grænser for deres børn og vejlede deres børn i, hvad der er sund kost, dem, som SF kalder de ressourcsvg. Jeg laver så den kobling, at hvis man er ressourcsvg i forhold til at vejlede sine børn i, hvad de skal spise, og hvad de ikke skal spise, så er man sikkert også ressourcsvg i forhold til selv at finde ud af, hvad man skal spise, og hvad man ikke skal spise.

Jeg spørger bare sådan helt stiltfærdigt opklarende til, om vi så i fremtiden vil se forslag fra SF, som vil forbyde alle reklamer for fødevarer, som måtte være usunde.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

I SF har vi da ikke noget imod at kigge mere på det her. Vi er også parate til at lave et forslag, som siger, at vi lægger en afgift – det tror jeg også jeg sagde under et spørgsmål til ministeren – på usunde ting og en momsnedsettelse på sunde ting. Og så kan vi sikkert godt finde nogle klare eksempler på, hvad der er usundt, og hvad der er sundt.

Men jeg vil da godt være med til at udvide det her til nogle oplagte ting i almindelighed, som der ikke er nogen grund til at fremme via reklamer. Det er helt o.k., det kan vi godt finde et samarbejde omkring, tak.

Formanden:

Tak til hr. Poul Henrik Hedeboe. Så er vi vist kommet til ordføreren for forslagsstillerne, fru Lene Hansen.

Lene Hansen (S):

Jeg vil gøre det ganske kort og takke alle de engagerede debattører her i eftermiddag lige her før pinse.

Jeg synes, det er en fantastisk fin diskussion, vi har haft, en diskussion, der afspejler, at alle partier ser ud til at anerkende, at problemerne med overvægt er alvorlige i Danmark i dag. Alle ser også ud til at være enige om, at der skal gøres

noget, og så er spørgsmålet selvfølgelig bare: Hvad er det så, vi kan gøre?

Kl. 16.35

Der er vi jo så i den heldige situation, at stort set alle ordførere har givet positivt tilsagn om at gå ind i udvalgsarbejdet og få vendt hver en sten, så vi kan nå frem til det mål, som vores beslutningsforslag faktisk gerne skulle fremme, nemlig at få beskyttet vores børn og unge i Danmark, sådan at vi ikke om ganske få år står med alvorlige sundhedsproblemer med risiko for en utrolig stor udgift som følge af det.

Så jeg vil gerne sige tak for debatten på Socialdemokraternes vegne og ser frem til et positivt samarbejde i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 17. maj 2005 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 16.36